

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΠΑΤΕΣ ΤΩΝ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΩΝ

“ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ!”

Τα ύποπτα θαλασσινά δυστοχήματα. Πώς ξεγελεύν τις Ασφαλιστικές Εταιρείες οι μεγάλοι απατεώνες. Το σατανικό «κλέπ» του Κάρλιγκ και του Βαντόκ. Μιά ύποπτη χήρα. Ασφαλείες ζωής τριών εκατομμυρίων φράγκων! Πώς ανεκαλύφθη το «κρίο» των απατεώνων. Η συλληψίς των. κτλ. κτλ.

Ο ιπεροκεάνειο έπλεε ήρεμα πάνω στα ήσυχια νερά του Ατλαντικού. Ήταν μιά από εκείνες τις άμορφες νύχτες, που συναντάει κανείς σπάνια στον άπειρο! “Όλοι οι έπιβάτες είχαν συγκεντρωθή στις γέφυρες του πλοίου, για να θαυμάσουν την γοητεία του φεγγαριού, που χρυσίζε τη θάλασσα. Αζαφνα ακούστηρε ο θρόμβος ενός βαρειού σώματος, που έπεσε στα χιμάτια, και συγχρόνως άνηχησε μιά κραυγή τρήσιον από την πρύμνη :

—Ανθρωπος στη θάλασσα !..

Οι έπιβάτες έτρεξαν άμέσως προς τα εκεί, για να μάθουν τι συνέβη. Την ίδια στιγμή ο καπετάνιος διάταξε να σταματήσουν ή μηχανές. Έπειτα έτρεξε κι εκείνος προς τόν έπιβάτη, που είχε ορίσει και να πέτη με το κεφάλι στη θάλασσα !..

Ξεί εκείνη την κραυγή τού κινύνου. Ο άνθρωπος αυτός τότε, με μιά φωνή που έτρεμε, τού άφηρήθηκε :

—Ήσιον ή ένα συνταξιδιώτη μου και συζητούσαμε στο καπνιστήριο, όταν μιά στιγμή τόν είδα να χάνη τού χρομίον του και να μού λήθη ότι ήθελε ν' ανέβη τού κατάρτομα, για να πάρη λίγο αέρα. Υπέφερε, φαίνεται, από ναυτία... Τόν βοήθησα λοιπόν ν' ανέβη και τόν άφησα στηριγμένο στο παραπέτο. Αζαφνα, τόν είδα να σκίθη προς τού έξω και να πέτη με το κεφάλι στη θάλασσα !..

—Έιστός ! Ας μη γάνουμε καμιά φρόναζε ό καπετάνιος και διάταξε τού πλήρωμα ή ύπερωκεάνειο να έρευνήση προσεχτικά με τούς προβολείς την έπιφάνεια τών χιματίων. Ποσθενά όμως δέν μπάρεσαν να διασφινούν τίποτα. Μιά άπόλυτη ήσυχια βασιλεύε παντού. Ο έπιβάτης είχε χαθή..

Τό ύπερωκεάνειο, λοιπόν, ύστερα από μιάς ώρας άπατες άναζητήσεις κι αφού έκανε μιά τελευταία φορά μερικούς γύρους πάνω έπ' τόν άγρο τόρο τού άιτιου έπιβάτη, συνέχισε τού ταξείδι του.

Είνε ένα τραγικό θόμα της διάλασσας αυτό, δα ήπτε... Έ, όχι δά πάντα... Καμιά φορά είνε κι ένα ετέγγισμα τών διαφόρων μεγάλων άπατεώνων, που κατορθώνουν, μ' αυτό τόν τρόπο, να ξεγελεύν τις Ασφαλιστικές Έταιρείες και να εισπράττουν κολλοσιμίες ασφάλειας ζωής !

Νά, λοιπόν, ή πιο χαρακτηριστική από αυτές τις περιπτώσεις.

Τόν Μάρτη τού 1933 ό κ. Τζαίμς Κάρλιγκ παρουσιάζησε μιά μέρα σέ μιά Ασφαλιστική Έταιρεία τού Παρισού και ζήτησε ν' ασφαλιστή.

—Είμαι έμπορος μεταξωτών, είπε, κι επειδή ταξείδιον διαρκώς με τά τραίνα και τ' αεροπλοία, θέθελα ν' ασφαλισώ τη ζωή μου...

Ο Τζαίμς Κάρλιγκ, λοιπόν, άσφαλιστήκε για ένα εκατομμύριον φράγκα σ' όνομα της γυναίκας του. Κατόπιν ό Κάρλιγκ έσπευσε να χάνη τού ίδιο και σέ δύο άλλες Ασφαλιστικές Έταιρείες, στις όποιες ασφάλισε την πολύτιμη ζωή του για άλλα δύο άδύλαχα εκατομμύρια, κι αυτή τη φορά σ' όνομα, φυσικά, της γυναίκας του...

Υστερα από μερικές εβδομάδες, ό Τζαίμς Κάρλιγκ ήπρε τού τραίνο για τη Χάβρη, άπ' όπου θ' άναχωρούσε για τη Νέα Υόρκη, όπου τόν καλούσαν ή μισθησιώδες ύποθήσεις του. Μά δέν έβγυρε μόνος του. Τόν συνόδευε ό Ζωός Βαντόκ, ένας έμπορος διαμαντιών, ένας συντόχος του, που είχε τού ίδιο άνάστημα, φορούσε τά ίδια ρούζα κι έμοιαζε πολύ τού ψευτοπλοίου. Ήταν ένας σπασίς του ! Τό μόνο, από τού όποιο ξεχωρίζαν, ήταν τού ότι ό Κάρλιγκ είχε μακρόν γένεια και φορούσε κάτι κλειστά μπλε υπογυαλία, γιατί ποσούσαν τά μάτια του, ένν ό Βαντόκ ήταν ξυρισμένος.

Όταν έφτασαν στη Χάβρη, ύστερα από μιά πολύωρη συζήτηση σ' ένα μπαρ τού λιμανιού, οι δύο ταξιδιωτές ήρσαν δύο εισήγρια για τη Νέα Υόρκη. Ο Κάρλιγκ ένα εισιτήριο σφούτης θέσεως κι ό έμπορος τών διαμαντιών, ό σπασίς του, ένα της δευτέρας, κι ανέβησαν στο ύπερωκεάνειο «Paris».

Ο Τζαίμς Κάρλιγκ όμως, κατά την ώρα τού απόπλου, παρέδωσε σ' όν Ζωός Βαντόκ τα γυαλιά τού και την ψευτική γενειάδα τού κι έπειτα βγήκε, χωρίς να τόν άντιληφθή κανείς, στην προκυμαία, και έ-

ξησανόθη. Από την ώρα εκείνη άρχισε ή «δοσιεία» τού συνένοχου τού Τζαίμς Κάρλιγκ. Έτρωγε σέ δύο τραπέζιαρες, μεταμειζόμενος ως Τζαίμς Κάρλιγκ στην πρώτη θέσι κι εμφανιζόμενος ως Ζωός Βαντόκ στη δευτέρα, κομίσταν διαδοχικά σέ δύο καμπίνες, παρουσιάζόταν σ' ό μπάρι και σ' ό καπνιστήριο με την έπιβλητική γενειάδα τού έμπορου τών μεταξωτών κι έταίσε τόσο καλά τού ρόλο του, που κανείς δέν είχε ύποπτη τού τέγγισμά του.

Κι ό έλεγχος τών διαβατηρίων ; θά ρωτήσετε. Ο Ζωός Βαντόκ κατορθωσε να τόν εξαπατήση με τόν άδύλοτο τόρο : Ο έλεγχος αυτός γίνεται, καθώς ξέρετε, την ώρα συνήθως τού φαγητού. Όταν, λοιπόν, ό Βαντόκ θεώρησε τού διαβατήριο τού Κάρλιγκ, με την πρόσφαση, ότι ήθελε να ξεκουρασθή, κλείτηκε στην καμπίνα τού έμπορου, έβγαλε τά μπλε γυαλιά και την γενειάδα, και κατόπιν παρουσιάζηκε στην τραπέζια της δευτέρας θέσεως, για να δηρηση τού πραγματικό του διαβατήριο.

Την τριτη μέρα τού ταξείδιου, ώστόσο, ένα βράδι που τού κατάσταση ήταν έρημο στην πρύμνη, ό Ζωός Βαντόκ έφραξε ένα μεγάλο και βαρύ δένι σ' όν όκεανό, φρονιάοντας μ' άτελεισιμένες κραγιές τρήσιον :

—Ανθρωπος στη θάλασσα !..

Τό ύπερωκεάνειο φυσικά άναστατόθηκε, έπακολούθησε μιά μάταιη έρευνα, όπως εκείνη που άναφέρουμε στην άρχη, κι ό καπετάνιος τού «Paris» σημείωσε τόν Τζαίμς Κάρλιγκ ως άπόλεισθέντα κατά τών πλοίων και έδωσιήσε μάλιστα έφτασε στη Ν. Υόρκη, την οίονγένειά του.

Τό «κρίο», λοιπόν, τών δύο άπατεώνων ως έδώ είχαν έπιτύχει. Τού άρχη ή δοσις τού τρίτου μέλους της σπείρας : Της γυναίκας τού Κάρλιγκ. Πράγματι, ή χήρα τού έμπορου τών μεταξωτών παρουσιάζησε στις Ασφαλιστικές Έταιρείες για να εισπράξη τ' ασφάλιστρο. Μά ή ύπόθεσι αυτή άρχισε, άκριβώς τόρα σ' ό τέλος, να παίρνη την κάτω βόλτα...

Η Ασφαλιστικές Έταιρείες ζήτησαν μερικές έξηγήσεις... Τις σκανοάλιες, πρώτα - πρώτα, ό μισθησιώδης και τόσο «ρήγορος θάνατος τού Τζαίμς Κάρλιγκ, καθώς και τού κολλοσιμίου ποσού, με τού όποιο είχε ασφάλισι τη ζωή του. Έπειτα, και μιά άκόμα λεπτομέρεια, μιά παρλίειρη τού κανονισού της Έταιρείας : Ο Κάρλιγκ, δηλαδή, σέ καμιά Ασφαλιστική Έταιρεία δέν είχε ειη ότι είχε ασφάλισι και σ' άλλες Έταιρείες τη ζωή του. Αναγκάστηκαν, λοιπόν, ν' ανυθέσουν την κάπως ύποπτη αυτή ύπόθεσι σέ τρεις από τούς καλύτερους ιδιωτικούς γνέτεκν τού Παρισού, οι όποιοι άρχισαν να παρακολουθούν την χήρα σ' ό Τζαίμς Κάρλιγκ, με την έλπίδα ότι θά κατάφεραν τέλος να δώσουν μιά λύσι σ' αυτό τού σκευιδέν άίνιγμα. Η μισθησιώδης όμως χήρα δέν άδργασε ν' άντιληφθή

—Μας παρακολουθεί κάποιος! Είμαστε χαμένοι!..

τόν κίνδυνο που τούς άπειλούσε, και τού ετόριον τών άπατεώνων παρήτησε μιά μέρα τού Παρισ, για να καταφύγη στην Βουδαπέστη. Μά ό έστινασμοί, που παρακολούθησαν άγρυπνα τις κινήσεις της γυναίκας τού Κάρλιγκ, έφτασαν μαζί τους σ' ό σταθμό, με την άπόφασι να τούς συλλάβουν την τελευταία στιγμή.

Στην είσοδο τού σταθμού, από μιά παράθυρη προαίσθησι, ή όμορφη χήρα άρχισε να λέχ στους συνένοχους της ότι φοβάταν αυτό τού ταξείδι. Δέν πρόφτασε μάλιστα ν' άποτελειώση τά λόγια της, γιατί ταξείτηκε σύγχρονη από ένα νεύρο άνατριχίλασμα και γυρίζοντας προς τά πίσω τού κεφάλι, ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή :

—Μας παρακολουθεί κάποιος... Ναι ! Είμαι βέβαιη κι' αυτό !.. Τό νοιώθω... Είμαστε χαμένοι !..

Και σάν τρελλή, παρέσυρε τούς συντρόφους της μέσα στην αήθησα τού σιδηροδρομικού σταθμού. Έκει όμως κι οι τρεις περικαλώθηκαν άμέσως από τούς αστυνομικούς κι άναγκάστηκαν να δηολογήσουν ότι είχαν άποκαλυφθή κι ότι είχαν χάσει ταύ τού παιγνίδι...

Ο έπίλογος της σιναραματικής αυτής ύπόθεσεως είνε ό έξής :

Ο Τζαίμς Κάρλιγκ, ό Ζωός Βαντόκ κι ή χήρα Κάρλιγκ κατάδικάστηκαν, ύστερα από λίγο καιρό και σ' άλληκαν στις φυλακές για δέκα χρόνια.

ZAN NEMO